

Jeg synes, at vi her staa over for en Opgave, som er til at løse, og som man bør løse, og jeg vil derfor meget anbefale, at man gaar med til at vedtage dette Lovforslag i den Skikkelse, hvori det her foreligger.

Johnsen: Formaalet med de ved Lov 8. Marts 1856 oprettede „de fattiges Kasser“ er jo, som bestemt i Lovens § 5, at yde Hjælp til trængende uden for det almindelige Fattigvæsen „saavel med Hensyn til deres almindelige Trang, som til den særegne Besværlighed, deres Børns Undervisning og Skolegang maatte forvolde dem“. Uagtet dette gode Formaal have „de fattiges Kasser“ paa de fleste Steder dog ikke ved Hjælp af de til dem henlagte Midler kunnet udøve nogen meget omfattende Virksomhed, idet disse Midler, hovedsagelig bestaaende af Indholdet af Kirkebøsserne, ikke ere indkomne med saa store Beløb, at der heraf har kunnet udredes synderlig store Understøttelser, og naar desuagtet i adskillige Kommuner „de fattiges Kasser“ have været i Stand til at udrede ikke ubetydelige Beløb i Understøttelser, hidrører det fra, at der er ydet dem Bidrag af Kommunernes Kasse. Disse Bidrag have været meget forskellige paa de forskellige Steder. Taget amtsvis stiller Forholdet sig saaledes, at Gennemsnitsbeløbet er fra 3 Øre pr. Indbygger til 50 Øre pr. Indbygger. I Frederiksborg, Maribo og Københavns Amter har Bidraget kun været ca. 3 Øre pr. Indbygger; i Thisted Amt derimod yde Kommunerne gennemsnitlig ca. 50 Øre pr. Indbygger. I samme Amt er der flere Kommuner, der bidrage omkring 1 Kr. pr. Indbygger, en enkelt er oppe ved 1 Kr. 35 Øre pr. Indbygger i Kommunen. — Lovforslaget gaar ud paa at ansøre Kommunerne til at udrede Bidrag til „de fattiges Kasser“ derved, at Staten refunderer en Del af Bidraget, og denne Lovforslagets Hovedtanke kan jeg sympatisere med, da jeg finder, at det mange Steder vilde være ønskeligt, om „de fattiges Kasser“ havde større Midler end nu til Raadighed, for derved bedre at kunne løse deres Opgave, bl. a. ved midlertidige Understøttelser at holde værdige trængende, der komme i forbigaaende Trang, borte fra det offentlige Fattigvæsen, da det er en Erfaring, som saa ofte gøres, at naar en Person først har modtaget Hjælp af det offentlige Fattigvæsen, taber han let Modet og Tilliden til at kunne ernære sig ved egen Hjælp, og i Reglen gaar det saaledes, at den, der en Gang

har modtaget Fattigunderstøttelse, kommer til at høre til Fattigvæsenets faste Stok. En midlertidig Støtte kan derfor ofte være ikke alene til den trængendes Bedste, men lige saa meget i Kommunens og hele Samfundets Interesse. Det ærede Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) antydede, at „de fattiges Kasser“s Midler kunne misbruges. Dette er selvfølgelig, men Misbrug ophæver som bekendt ikke Brugen, og det maa vel erindres, at det afhænger ganske af Kommunerne, om de ville give noget Tilskud til vedkommende fri Fattigkasse i Kommunen. Mener den kommunale Bestyrelse, at vedkommende Bestyrelse for den fri Fattigkasse ikke forvalter Midlerne saaledes, som det findes rigtigt og forsvarligt, saa bevilger Kommunalbestyrelsen jo ikke Bidrag, og Statstilskuddet falder da bort. Det forekommer mig, at der i Kommunalbestyrelsens Bedømmelse af, om der er Grund til at give Tilskud til den enkelte fri Fattigkasse, under Hensyn til alle foreliggende Forhold, ligger nogen Garanti for, at der ikke sker store Misbrug.

Medens jeg saaledes vel kan være enig i Hovedtanken i Lovforslaget, mener jeg dog, at det i forskellige Henseender kræver en noget nærmere Overvejelse. Jeg skal først bemærke, at det forekommer mig, at det vilde være rigtigt, forinden et slikt Lovforslag vedtoges, at indhente Erklæring fra de kommunale Organisationer, for Landkommuners Vedkommende De samvirkende Sogneraadforeninger og for Købstæderne Den danske Købstadsforening. De samvirkende Sogneraadforeninger have for nylig i et Andragende til Regering og Rigsdag af 19. November 1902 andraget om, at Lovforslag, som have særlig Interesse for Landkommuner, maatte blive forelagte Sogneraadforeningerne til Erklæring, og lignende Ønske næres af Den danske Købstadsforening for Købstædernes Vedkommende. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Indenrigsminister vil tage Hensyn til dette Andragende og Ønske og, naar der foreligger vigtige Lovforslag af kommunal Interesse, høre disse Organisationers Mening, hvad jeg gerne vil tillade mig at anbefale. Det er formentlig saa meget mere af Interesse og ønskeligt, naar det som her er et privat Lovforslag, der foreligger, at høre Kommunalbestyrelsernes Mening, da et privat Lovforslag som Regel ikke kan være saa grundig forberedt og saa nøje oplyst, som et Regeringsforslag. Der kunde maaske ogsaa — det skal jeg dog kun henstille — være Anledning til at afvente, hvorledes det gaar med Lov-